

Asia: VN/819/2025

Luonnos hallituksen esitykseksi rakentamislain muuttamisesta

Lausunnonantajan lausunto

Lausuntopalaute lyhytvuokrausta koskeviin säännöksiin

141 b § (Asuminen ja majoittaminen)

Yleistä

Asuntojen vuokraamista ja lyhytaikaista majoittumista koskevan lainsäädännön selkeyttäminen on tarpeen ja hallitusohjelman linjaus asiasta on kannatettava. Nyky-yhteiskunnassa lyhytaikaiselle majoittumiselle on suuri tilaus ja asuntoja vuokrataan ulkopuolisille lyhytaikaisesti enenevässä määrin. Tämän vuoksi pelisääntöjen selkeyttäminen on tärkeää. Rakennustarkastusyhdistys RTY ry. kannattaa lyhytaikaisen majoituksen sallimista asuinhuoneistoissa, kunhan lainsäädännössä huomioidaan erityisesti rakennuksen käyttäjien turvallisuus ja pidetään huolta myös rakennuksen muiden kuin lyhytaikaiseen majoittumiseen käytettävien huoneistojen omistajien oikeusturvasta.

Asumisen määrittely

Pykäläluonnoksella määritellään, minkälainen toiminta on asumista ja minkälainen toiminta on majoittumista. Tämä määrittely on erittäin tärkeää, koska voimassa olevan sääntelyn perusteella suurin kiista kiteytyy sen osoittamiseen, onko yksittäisessä huoneistossa tapahtuva toiminta asumista vai majoitustoimintaa. Käyttötarkoituksen määrittelyn jälkeen noudatetaan asiaan soveltuvia rakentamista koskevia asetuksia sen mukaan, onko toiminta asumista tai majoittumista. Pykäläluonnoksessa on määriteltä ”asumisen” kriteeriksi ensinnäkin ”jatkuva asuminen”, jota hallituksen esityksen perusteluissa on luonnehdittu ”arkikielen mukaiseksi pysyväksi asumiseksi”.

Tämän lisäksi asumiseen rinnastetaan pykäläluonnoksessa asuinrakennuksen/asuinhuoneiston vuokraaminen vähintään neljä viikkoa kestäville sopimuksilla. Näissä tilanteissa huoneistoissa ei välttämättä kenenkään tarvitse olla kirjoilla. RTY:n näkemyksen mukaan neljä viikkoa on riittävä yhtäjaksoinen aikajänne asumisen kriteerien täyttymiseksi. Kuukauden pituisten vuokrasopimusten perusteella asunnossa oleskelevat henkilöt tuottavat harvoin niitä lieveilmiöitä, joita lyhytvuokrauksesta tyypillisesti aiheutuu (mm. jatkuvan vaihtuvuuden aiheuttama turvattomuuden tunne, vakituisesta asumisesta poikkeava vuorokausiryhti). Kuukausivuokraamisen salliminen selkeyttää esimerkiksi tilapäisen työvoiman majoittumismahdollisuuksia, koska nämä vuokrasopimukset usein solmitaan yli neljän viikon ajanjaksoille. Aikamääre on sääntöjä selkeyttävä ja kannatettava.

Pykäläluonnoksessa rinnastetaan asumiseen asuinhuoneiston vuokraaminen lyhyempinä kuin neljän viikon jaksoina myös silloin, kun vuokrattavassa asunnossa on siellä asuva henkilö kirjoilla ja tosiasiallisesti myös asuu kyseisessä asunnossa. Tällöin asunnon tilapäiselle vuokraamiselle ei olisi enimmäisrajaa. Tämä säännös on myös kannatettava, koska kyseessä ovat käytännössä tilanteet, joissa asunnon vakituinen asukas vuokraa omaa asuntoaan esim. omien lomiansa ajaksi. Pykälässä on lisäksi edellytyksenä, että henkilön pitää ”kirjoilla olemisen” lisäksi myös tosiasiaassa asua asunnossa, joten tällainen asunnon vuokraaminen eteenpäin olisi todennäköisesti määrällisesti melko vähäistä ja siten mahdolliset haittavaikutukset jäisivät vähäisiksi.

Näiden lisäksi pykäläluonnoksessa rinnastetaan asumiseen tietyin edellytyksin myös sellaisen asunnon vuokraaminen, jossa ei kukaan ole kirjoilla. Tällöin lyhytvuokraus olisi sallittua enintään 90 vrk vuodessa. Tämä vaikuttaa kohtuullisen onnistuneelta lainsäädännön kirjaukselta asiassa, josta tarkka sääntely on joka tapauksessa vaikeaa. 90 vuorokauden vuokrausmahdollisuus mahdollistaa rajoitetussa määrin myös sijoitusasuntojen vuokraamisen lyhytaikaisilla vuokrasopimuksilla mutta rajoittaa kuitenkin vuokralaisten vaihtuvuuden yhteensä kolmeen kuukauteen vuodessa. Loppuajan vuodesta asunto olisi mahdollista vuokrata esimerkiksi kuukausiperusteisesti, jolloin kyseessä olisi edelleen asuminen.

Asian valvonnan kannalta on selkeää, että pykälässä rajoitetaan vuokrausta vuorokausiperusteisesti. Tällöin poistetaan tulkintaerimielisyydet siitä, onko esimerkiksi kolmen päivän vuokrasuhteessa kyseessä yksi vuokraustapahtuma ja mikä merkitys sillä on huoneiston pääkäyttötarkoituksen kannalta.

Rakennusjärjestyksen määräykset

Pykäläluonnoksen mukaan kunta voi rakennusjärjestyksessä annettavalla määräyksellä sallia sen, että asumiseen rinnastetaan huoneiston vuokraaminen lyhytaikaisilla sopimuksilla enintään 180 vrk kalenterivuodessa eli 6 kk vuodessa. Tällainen määräys voisi olla erilainen kunnan eri alueilla mutta kunta ei voisi säännöksen mukaan asettaa erilaisia huoneistoja eri asemaan. Tämä ilmeisesti tarkoittaa, että kunta voisi päättää, että enintään 180 vrk:n lyhytvuokraus rinnastetaan asumiseen

esimerkiksi tietyssä kaupunginosassa mutta määräys pitäisi olla samanlainen kaikissa huoneistotyypeissä (yksiöt, kaksiot, omakotitalot jne.).

Valvonta

Valtakunnallisesti kunnilla on erilaisia tarpeita lyhytvuokrauksen sallimisessa ja lähtökohtaisesti on hyvä asia, että kunnille jätetään asiassa harkintavaltaa. Asiassa on kuitenkin hyvä huomata, että luonnoksen mukaisen toiminnan laillisuuden valvominen siten, että lainvastaiseen lyhytvuokraukseen oikeasti pystyttäisiin puuttumaan, on näillä reunaehdoilla käytännössä mahdotonta, koska millään rakennusvalvonnalla ei ole resurssia tällaisen valvonnan järjestämiseen.

Mikäli asunnon haltija tosiasiallisesti vuokraisi huoneistoa useammin kuin rakennusjärjestyksen salliman 180 vuorokautta vuodessa, naapurit todennäköisesti tekisivät asiasta ilmoituksen kunnan rakennusvalvontaan ja pyytäisivät sitä puuttumaan lainvastaiseen menettelyyn. Pykälän mukaan asunnon vuokraajan on pidettävä vuokrauksistaan kirjaa ja pyydettyä luovutettava tämä kirjanpito rakennusvalvontaviranomaiselle. Asunnon omistaja/haltija, joka vuokraisi asuntoa yli sallitun 180 vrk tuskin ilmoittaisi oikeaa kirjanpitoa viranomaiselle. Tämä tarkoittaa, että rakennusvalvontaviranomaisen tulisi itse selvittää asian todellinen laita naapurien ilmoituksen perusteella. Yksittäisen huoneiston lyhytvuokrauksen selvittäminen eri alustapalveluista on todella työlästä ja aikaavievää erityisesti, koska alustapalveluissa yksittäistä huoneistoa ei useinkaan pysty kohdistamaan tiettyyn ilmoitukseen helposti. Rakennusvalvonnoilla ei tyypillisesti ole ylimääräistä resurssia tällaisen selvitystyön tekemiseen ripeästi. Koska vuokrauksen määrä on sidottu kalenterivuoteen, asiaa tuskin ehdittäisiin selvittämään, saati asettamaan vaikuttavia sanktioita riittävän nopeasti, ennen kuin kalenterivuosi taas vaihtuu ja ”rikkomus nollaantuu” vuorokausien laskennan alkaessa taas alusta.

Suomen eri kunnissa lyhytvuokraus on aiheuttanut ongelmia vaihtelevasti. Rakennusvalvonnoissa vireillä olleet, selvitettyt asiat ovat kuitenkin osoittaneet, miten työlästä ja aikaa vievää on hallinnollisilla keinoilla (uhkasakot) puuttua lainvastaiseen lyhytvuokraukseen esimerkiksi silloin, kun yksittäisessä asuinkerrostalossa on 20 asuntoa, joista suurin osa on saman omistuksen takana erilaisten yritysten kautta ja asuntojen omistaja vaihtelee asuntojen ilmoitusmuotoa eri alustoilla. Velvoittavia määräyksiä voidaan antaa myös lakiluonnoksen perusteella vain yksilöidysti, joten jokaisen huoneiston vuokrausmäärä pitää selvittää erikseen.

Lainvastainen tila ei yleensä tule viranomaisen tietoon välittömästi vaan kenties pari kuukautta 180 vuorokauden enimmäisajan ylittymisen jälkeen. Hallinnollisten pakkokeinojen toteuttaminen on määramuotoista kuulemisineen ja valitusaikoineen. Nämä seikat toisiinsa yhdistettynä on aivan selvää, että 6 kuukautta on yksinkertaisesti liian lyhyt aika asian loppuunsaattamiseen. Valvonta voisi tällaisessa asiassa oikeasti toimia vain, mikäli olisi mahdollista velvoittaa uhkasakon uhalla toimija lopettamaan lain tai rakennusjärjestyksen vastainen lyhytvuokraus ja pidättäytymään lainvastaisesta

toiminnasta myös tulevaisuudessa. Lähtökohtaisesti hallintopakkoa ei voi käyttää tulevaisuuteen suuntautuvaan menettelyyn.

Mikäli kunta sallisi lyhytvuokrauksen 180 vrk vuodessa, tämä tarkoittaisi, että 6 kuukauden lyhytvuokraus rinnastettaisiin asumiseen. Näissä asuinkerrostaloissa rakennuksen muiden huoneistojen omistajat jäisivät käytännössä melko yksin lyhytvuokrauksen lieveilmiöiden kanssa, koska rakennusvalvonnan keinoilla ei näihin pääse käytännössä puuttumaan. Kuitenkin kerrostalon muiden huoneistojen asukkaat ovat ostaneet asunnon asuinkerrostalosta hotellin sijaan. Tällainen lainsäädännön muutos todennäköisesti vaikuttaisi joissain kunnissa myös elinkeinorakenteeseen, kun varsinaisten majoitusrakennusten rakentaminen tulisi lyhytvuokrausta kalliimmaksi. Joissain kaupungeissa syvenisivät myös Keski-Euroopasta tutut ongelmat, kuten ”normaalien” vuokra-asuntojen saatavuuden väheneminen ja sitä kautta vuokrien nousu kohtuuttomasti.

Pykäläluonnoksessa kannattaisi vielä harkita 180 vuorokauden rajan laskemista esimerkiksi 120 vuorokauteen. Tällöin kunnille jäisi vielä harkinnanvaraa mutta valvontaa olisi edes teoriassa mahdollista tarvittaessa toteuttaa jäljelle jäävän 9 kuukauden sisällä.

Pykäläluonnoksessa ei ole myöskään rajattu sitä, kuinka suuri osa yksittäisen asuinrakennuksen (yleensä kerrostalon) asuinhuoneistoista voisi ”laillisesti muuttua majoitustilaksi” vaikka rakennuksen käyttötarkoitus rinnastetaan asumiseen. Tällä muutoksella annetaan myös kunnalle - kenties tietämättään - valta ja vastuu siitä, että mahdollisesti asumisturvallisuuden kannalta täysin majoitustoimintaan kelpaamattomat asuinrakennukset muuttuvat lailliseksi majoitusrakennuksiksi, ilman majoitustoimintaa sääteleviä turvallisuusvaatimuksia. Tämän jälkeen myöskään rakennusvalvonta ei voisi puuttua näissä rakennuksissa ilmeneviin turvallisuuspuutteisiin, kunhan ne täyttävät asumiselle säädetyt kriteerit, vaikka kyse on tosiasiaassa majoitustoiminnasta.

Esitetyn sääntelyn tavoitteiksi on mainittu mm. lyhytaikaisen vuokraustoiminnan edellytysten varmistaminen siten, että mahdollistetaan samalla nykyistä parempi puuttuminen havaittuihin ongelmiin. Edelleen sääntelyn tavoitteena on toimiva, terveellinen ja turvallinen elinympäristö kaikille suomalaisille, lyhytvuokraamisesta aiheutuvien haittojen vähentäminen ja sen edistäminen, että asuinrakennuksiksi tarkoitettuja rakennuksia ei käytettäisi laajamittaisesti majoitustoimintaan. Edellä kerrotuista syistä tavoitteet eivät todennäköisesti tule toteutumaan ainakaan havaittuihin ongelmiin puuttumisen tai asuinrakennuksiksi tarkoitettujen rakennusten laajamittaiseen majoitustoimintaan käyttämisen estämisen osalta. Majoitustoimintaan käytettävien rakennusten turvallisuudessa saattaisi myös ilmetä vakavia puutteita.

Tulisiko lyhytvuokrauksessa vapaa-ajanasuntoihin (mökkeihin) soveltua eri säännökset kuin vakituksessa asuinkäytössä oleviin asuinrakennuksiin ja asuntoihin?

Vapaa-ajanasuntojen (mökkien) lyhytvuokrauksesta ei yleensä aiheudu samanlaisia haittoja kuin asuntojen lyhytvuokrauksesta, koska lomamökit sijaitsevat yleensä toisistaan etäämmällä kuin vakituiset asunnot. Tämän perusteella tavanomaisten, yhdelle perheelle mitoitettujen vapaa-

ajanasuntojen lyhytvuokrauksen sääntely voisi olla asuntojen lyhytvuokraussääntelyä väljempää. Tilanne on toinen sellaisissa vapaa-ajanasunnoissa, jotka on mitoitettu 10 hengelle tai vielä suuremmille käyttäjämäärille. Näiden kohdalla lyhytvuokraus aiheuttaa hyvin helposti negatiivisia vaikutuksia ja häiriöitä myös pidempien matkojen päähän. Tällaiset mökit lähentelevät majoitusrakennuksen vaikutuksia myös esimerkiksi jätehuollon ja muun infran näkökulmasta. Näiden kohteiden sääntelyä ei ole syytä väljentää vakituisten asuntojen sääntelyyn verrattuna.

Lausuntopalaute rakennusten energiatehokkuutta koskeviin säännöksiin

11 § (Lähes nollaenergiarakennus)

Lainsäädännössä ei pitäisi käyttää määritelmiä, joiden sisällöstä kansalaisten on vaikea saada selkoa. Voimassa olevassa pykälässä todetaan, että ”Lähes nollaenergiarakennuksella tarkoitetaan rakennusta, jolla on erittäin korkea energiatehokkuus, sellaisena kuin se on määriteltynä rakennusten energiatehokkuudesta annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin (EU) 2024/1275 liitteen 1 mukaisesti.” Jotta kansalainen saa selville, mikä on nollaenergiarakennus, hänen pitää siis mennä tutkimaan direktiivin liitettä. Yleisen tietoverkon sivuille pitää lisätä linkki tämän pykälän kohdalta kyseiseen direktiivin liitteeseen, jotta voimassa olevan lainsäädännön ymmärtäminen ja noudattaminen on kansalaisille ylipäätään mahdollista.

37 § (Energiatehokkuus)

Luonnoksessa ehdotetaan poistettavaksi energiatehokkuuden parantamisvelvollisuuden sidonnaisuus rakentamisluvanvaraisuuteen. Muutos on kannatettava erityisesti rakentamislain mukanaan tuoneen luvanvaraisuuden kynnyksen nousun vuoksi. Lähtökohta olisi, että rakennuksen energiatehokkuutta tulee parantaa aina kun tehdään korjaus- ja muutostöitä tai kun muutetaan rakennuksen käyttötarkoitusta kokonaan riippumatta siitä, onko kyseinen toimenpide luvanvaraista vai ei. Vaatimusta pitäisi noudattaa aina, jos se on teknisesti, toiminnallisesti ja taloudellisesti toteutettavissa.

Hyötypinta-alan käyttöönottoa on tässä lausunnossa kommentoitu määritelmiä koskevan pykälän kohdalla.

Vapaa-ajanasuntoja koskevan maininnan muuttaminen 2 momentista on hyvä muutos, koska nykyään asuin- ja lomarakennukset eivät teknisiltä ominaisuuksiltaan juuri käytännössä poikkea toisistaan. Hallituksen esityksen perusteluissa todetaan, että merkitystä ei olisi sillä, onko kyseessä lomarakennus vai pysyvään asumiseen tarkoitettu rakennus. Kuitenkin pykälän sanamuodossa puhutaan vain ”asuinrakennuksesta”. Mikäli asiassa on tarkoitettu myös vapaa-ajanasuntoja, tulee sanamuotoa tarkentaa tulkintaepäselvyyksien välttämiseksi esimerkiksi korjaamalla sanamuodoksi ”asuin- ja lomarakennusten”.

Rakentamislain 37 §:n mukaan energiatehokkuutta on parannettava rakennuksen rakentamisluvanvaraisen korjaus- ja muutostyön tai rakennuksen käyttötarkoituksen muutoksen yhteydessä, jos se on teknisesti, toiminnallisesti ja taloudellisesti toteutettavissa. Onko säännöksen soveltaminen syytä sitoa rakennushankkeen luvanvaraisuuteen?

Mikäli energiatehokkuuden parantamista halutaan jostain syystä valvoa, asia on syytä sitoa rakennushankkeen luvanvaraisuuteen. Toisaalta, energiatehokkuuden parantaminen saattaa jäädä joissain tapauksissa toteuttamatta, mikäli muutos edellyttää rakentamislupaa (esim. vanhojen ikkunoiden vaihtaminen energiatehokkaampiin ikkunoihin). Ei ole mielekasta edellyttää rakentamislupaa toimenpiteeltä, joka automaattisesti parantaa rakennuksen energiatehokkuutta, jos luvanvaraisuuden ainoa peruste olisi energiatehokkuuden parantaminen. Esimerkiksi öljylämmityksen vaihtaminen vesi-ilmalämpöpumppuun lähtökohtaisesti parantaa rakennuksen energiatehokkuutta jopa hyvin paljon, mutta toimenpiteen luvittaminen pelkästään sen vuoksi ei ole järkevää.

Lausuntopalaute rakennustuoteasetuksen rikkomisen seuraamussäännöksiin

Ei lausuttavaa.

Lausuntopalaute suunnittelutehtävän kelpoisuuksia koskevaan siirtymäsäännökseen

Rakentamislain ja sen ns. korjaussarjan yhteydessä säädettiin rakennuksen suunnittelua ja rakennustyön työnjohtajia koskevien kelpoisuusvaatimusten siirtymäsäännöksestä. Siirtymäsäännöksellä on tarkoitus mahdollistaa myös niiden, alalla pitkään toimineiden ammattilaisten toiminnan jatkaminen ja työllistyminen, joilla ei ole välttämättä nykyisiä vaadittavia koulutuksia mutta jotka ovat vuosien, jopa vuosikymmenten ajan hoitaneet kyseisiä tehtäviä menestyksekkäästi. Näiden henkilöiden jatkaminen on paitsi yksilön kannalta inhimillistä, myös rakentamisen laadun näkökulmasta erittäin suotavaa.

Ns. korjaussarjan laatimisen yhteydessä siirtymäsäännös ulotettiin tiettyin edellytyksin rakennusarkkitehteihin ja rakennusmestareihin mutta jostain syystä muut ammattiryhmät jäivät siirtymäsäännöksen ulkopuolelle. Lakiluonnoksella on tarkoitus korjata tämä epäkohta rakennusinsinöörien osalta ja hyvä niin. Siirtymäsäännöksen muutos pitää rakennusinsinöörien lisäksi ulottaa myös muihin ammattiryhmiin, kuten LVI-insinööreihin. Siirtymäsäännöksessä ei kuitenkaan liene perustetta vain tiettyjen ammattiryhmien suosimiselle.

Kelpoisuusvaatimusten käyttöönoton yhteydessä vuonna 2014 siirtymäsäännös oli kirjoitettu MRL:n muuttamista koskevaan lakiin (41/2014) seuraavasti: ”Tämän lain voimaantullessa kelpoisuusvaatimukset täyttävänä suunnittelijana ja työnjohtajana pidetään myös henkilöä, joka on ennen tämän lain voimaantuloa rakennusvalvontaviranomaisen vastaaviin erittäin vaativiin tehtäviin hyväksymä ja jolla voidaan näin katsoa olevan tehtävän vaatimat edellytykset.” Kenties siirtymäsäännöksen sanamuotoa voisi hakea tästä aikaisemmasta sanamuodosta?

Muu lausuntopalaute

2 § (Määritelmät)

Lakiluonnoksessa ehdotetaan otettavaksi käyttöön uusi pinta-alamuoto, joka olisi ”hyötypinta-ala”. Hallituksen esityksen perusteluissa todetaan, että hyötypinta-alan käyttöönotto liittyisi rakennusten energiatehokkuusdirektiivin toimeenpanoon kansallisessa lainsäädännössä ja kansallisten määritelmien tarkentamiseen. Hyötypinta-alan käytöstä säädetään 37 §:ssä. Mainitun pykälän perusteluiden mukaan hyötypinta-alan käyttöönotto liittyy ainoastaan sääntelyn keventämiseen, kun kerrosalan sijaan tarkasteltaisiin hyötypinta-alaa arvioitaessa sitä, sovelletaanko energiatehokkuutta koskevia vaatimuksia tiettyyn rakennukseen. Rakentamista koskevassa lainsäädännössä on jo nyt useita eri pinta-alojen määritelmiä, jotka kaikki poikkeavat toisistaan jollain tavalla (esim. kerrosala, kokonaisala, huoneistoala). Uuden pinta-alanmääritelmä käyttöönotto lisää tulkintaerimielisyyksiä ja omiaan sekoittamaan erilaisten pinta-alojen käyttötapoja entisestään.

42 § (Rakentamislupa)

Pykäläluonnoksessa on korjattu 3 momentin ilmeinen kirjoitusvirhe ”turvallisuus ja terveellisyys” muotoon ”turvallisuus tai terveellisyys”. Virheen korjaaminen on erittäin hyvä asia ja toteutuessaan tulee tosiasiaa vaikuttamaan merkittävästi rakennusten käyttöturvallisuuteen, kun luvanvaraisuudelta ei edellytetä sekä turvallisuuden että terveellisyyden vaarantumismahdollisuutta. Sanamuodon muuttamatta jättäminen tarkoittaisi esimerkiksi sitä, että kokoontumistilojen poistumistiemuutokset eivät edellyttäisi rakentamislupaa, koska muutoksella ei olisi vaikutusta rakennuksen käyttäjien terveellisuuteen (mutta turvallisuuteen kyllä). Tämä taas lisäisi merkittävästi riskiä erilaisiin paloturvallisuuspuutteisiin esimerkiksi maantason alapuolella olevissa yökerhoissa. Muun muassa tästä syystä muutos on merkittävä ja tarpeellinen.

141 a § (Rakennuksen käyttö)

Pykälässä selkiytettäisiin sitä oikeuskäytännössä vakiintunutta tulkintaa, että rakennusta tai sen osaa ei saa käyttää voimassa olevan rakentamisluvan vastaisesti. Kuten hallituksen esityksen perusteluissa todetaan, selvennys on paikallaan, koska asiaa ei suoraan kerrota missään pykälässä.

152 § (Rangaistussäännökset)

Pykälään on tarkoitus lisätä rangaistavaksi rakennuksen käyttö rakentamisluvan vastaisesti. Muutoksella on tarkoitus estää muun muassa lyhyt vuokrauksen lainvastainen käyttö yli lain salliman 90 vrk tai yli rakennusjärjestyksessä mahdollisesti sallitun 180 vrk. Tarkoitus on hyvä mutta vaikutukset jäänevät marginaalisiksi, koska pykälän mukaan tekijä voidaan tuomita rakentamisrikkomuksesta enintään sakkoihin. Sakkojen määrä on tuomioistuinkäytännössä ollut melko alhainen. Laajamittaista lyhyt vuokrausta harjoittavan toimijan kannattaa taloudellisesta

näkökulmasta ilman muuta maksaa sakot ja jatkaa toimintaa, koska lyhyt vuokrauksesta saatavat tulot kattavat mahdolliset sakot erittäin helposti. Lisäksi 141 b §:n kohdalla kerrotuista syistä rakennusluvan vastaisen käytön osoittaminen on haastavaa.

Keravuori Sara

Rakennustarkastusyhdistys RTY ry - Leena Salmelainen, puheenjohtaja